

Bij gelijke geschiktheid

De mens heeft de neiging te vergelijken. Daar is niet zoveel mis mee omdat iedereen vergelijkt. We vergelijken het weer met dat van gisteren, vorige week, vorig jaar of een eeuw geleden. Al die weerberichten liggen ergens opgeslagen, zodat zij gemakkelijk te vergelijken zijn. Op die manier weten we wanneer de koudste winter was, wat de hoogste waterstand in februari in Alphen aan de Rijn was en de sneeuwdikte in die gruwelwinter van 1946 in Zuidoost Drenthe. Vergelijken is dus vaak nuttig in algemene zin, maar ook vaak in specifiekere, persoonlijke zin. ‘Vorig jaar vond ik het op die andere camping veel leuker.’ Rekent u maar dat zulke meningen werken tot verspreiding van geruchten. De huidige camping verwordt voor u het in de gaten heeft al tot een ‘no place to be’ of een ‘no go area’.

shakespeare

Pas als vergelijkingen eindigen in een gelijk spel wordt het lastig. Een aantal (korte) voorbeelden: ‘Eigenlijk vind ik Muriël en Daphne even leuk. Soms is Muriël iets leuker, maar soms Daphne, dat wisselt gewoon. Muriël is natuurlijk erg geestig, maar wel lichtgeraakt. Daphne kan prachtig uit de hoek komen maar weet niet wat ze nou echt wil. In dit voorbeeld levert de vergelijking geen uitslag op, beide dames komen er even goed als bekaaid vanaf. Doorgaans gaan luisteraars daar niet mee akkoord. ‘Maar als je nou écht moest kiezen?’ Blijkbaar willen mensen duidelijkheid. Daphne of Muriël, that’s de question.

sollicitatieprocedures

Bij sollicitatiegesprekken, zo wijst onderzoek uit, is zo’n 30 seconden na binnenkomst van de kandidaat al duidelijk of de kandidaat de betrekking krijgt of niet. Gesprekken, vragen en meningen doen

feitelijk nauwelijks ter zake. Sfeer, binnenkomen, eerste indrukken en onbewuste gevoelens bepalen veelal het eindresultaat in plaats van goed geformuleerde antwoorden. Dit levert nogal eens problemen op bij het kiezen tussen twee kandidaten die allebei 'goed' voelen. Helemaal als er tussen twee kandidaten eigenlijk maar één verschil zit: hun geslacht. Er zijn een man en een vrouw overgebleven na de gesprekken én het assessment. Wat nu te doen?

een vrouw

Dan komt het op persoonlijke dingetjes aan, of op 'de samenstelling van ons team'. Ik zou sowieso kiezen voor de vrouw. Altijd doen. Waarom? Wees eerlijk, u zou hetzelfde doen en wel hierom. Pakt u als voorbeeld eens twintig foto's van willekeurige mannen en eveneens twintig foto's van willekeurige vrouwen. Neem alle foto's goed in u op en stelt u zich de vraag nogmaals. Volgens mij bent u dan dezelfde mening toegedaan als ik en zou u een vrouw kiezen. Bibabelangrijke mannen zijn er al genoeg én het oog wil ook wat. Bij gelijke geschiktheid gaat onze voorkeur dus uit naar een vrouw.

Aan alle vrouwen waar ik ooit van hield

‘To all the girls I loved before’, door Julio Iglesias. Mooi voorbeeld van een lied waarvan de Nederlandse vertaling het minder doet dan het Engelse origineel. Maar het idee is waanzinnig. Al eens eerder verzon ik in de kroeg met een vriend het idee om een feest te geven waarbij we slechts al onze exen zouden uitnodigen. Het feest der verzoening, was één van onze geweldige thematitels voor dit feest met fantastische grondbeginselen.

allemaal

Want allemaal hadden ze wat, was onze stelling. Anders was je er niet mee in zee gegaan. De redenen konden divers zijn. Ze konden mooi zijn, aardig, prettig in de omgang, niet zeuren, ook dol zijn op spelletjes, net zo hard drinken als jij, goed bijles kunnen geven of gewoon lekker. Tout est possible, zoals menig Fransman nooit zegt.

combineren

Dat was het leukst. Als A nu de benen van L had, maar met haar eigen borsten, en kon zoenen als M, maar dan met het intellect van S. Oh nee, toch niet, want dan had ze je altijd door en dat was dan weer niet de bedoeling. Er moest tenslotte altijd op zoek gegaan kunnen worden, en dat gaat nu eenmaal met een vriendin met een groot intellect weer minder. Alhoewel, was P niet het levende bewijs dat dit tóch kon? Avonden konden we er mee vullen, op zoek naar de ideale vrouw.

veelwijverij

Ik houd echt van het woord ‘veelwijverij’! Het bekt lekker, met die twee ‘ij-en’ en als ik me niet vergis is het zelfs Bijbels, houdt het niet meer in dan polygamie, getrouwd zijn met meerdere vrouwen. Als het dan inderdaad allemaal verschillende vrouwen met diverse kwaliteiten zouden zijn, dan kan ik me er iets bij voorstellen. Flauw argument voor de vreemdgaande man is altijd: ‘Schat, dat is de natuur. Noem jij maar eens een mannetjesbeest dat zijn leven lang bij een vrouw blijft!’ Een intelligente vrouw slaat haar vreemdgaande partner vervolgens met biologische argumenten terug: ‘Er zijn spinnensoorten bekend waar het vrouwtje de man ná de daad opeet!’ Wat niet wegneemt, dat ‘veelwijverij’ nog steeds een heerlijk woord blijft!

probleem

Het grootste probleem van ‘veelwijverij’ vind ik het tegenovergestelde. Van Dale geeft het, en het is doodleuk ‘veelmannerij’. Een vrouw getrouwd met meerdere mannen. Kijk, daar kunnen Julio en ik ons dan weer helemaal niks bij voorstellen, sterker nog, daarbij bespeuren wij gevoelens die we liever niet bespeuren willen. Dan blijven wij liever onze vrouwen trouw. Maar ach, laat ik voor me zelf spreken en Julio er buiten laten.